

Slujbașii vieții

Ștefan Doroftei Doimneanu

Suntem bolnavi de vorbe efemere
Când timpul cu secunde ne-a fentat
Ne-ascundem printre albe somnifere
Și-n somn furăm din visuri surogat .

Nu mai luptăm nici pentru-alesul nostru
Când pretendenți romantici stau la rând
Ne-alegem mici iubiri fără căpăstru
Și punem țepi la florile din gând.

Vrem să fugim din teamă, din caverne
Deși suntem doar niște amețiți
Furați de toți de rude, de guverne
Ne amăgim de vorbe însoțiți.

Sorbind nectar din artele divine
Ne-mpiedicăm de falsul virtuoș,
Și tot așa prin lumea cu jivine
Ne pendulăm precum pantera roz.

Suntem părtași la crima mondială
Greșim ades, jignim, lovim, rănim,
Și ascultând de cei cu mintea goală
Nu mai putem să ne mai revenim.

Nici să murim nu mai avem putere
Nici ștreangul nu mai este ce a fost,
Iar zilnic respirăm numai durere...
Să pătimim nu cere nici un cost.

Slujbași de soi ai unei vieți mizere
Ne amăgim cu câte un nimic,
Avere, aur, inima nu cere...
Ea vrea iubire multă... pic cu pic...